

הוסף ע"י סוכל עיני הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף מו.

לצדדי האיבעיא של רב הונא אם עד ועד בכלל, מה הדין בדלהלן ללשון הראשון ברש"י?

לצד דעד ולא עד בכלל	לצד דעד ועד בכלל	
ראשונה ושניה ספק, שלישית כשרה	ראשונה טרפה, שניה ספק, שלישית כשרה ¹	מה הדין בין הפרשות?
ספק דרב פפא	טרפה ²	מה דין פי פרשה?
בשפיטות: כשרה לתוס' בפ"י הראשון: ספק ⁴	ספק דרב ירמיה ³	מה דין פרשה עצמה?

ניטל הכבד ולא נשתייר ממנו כזית, מה הדין?

לר' שמעון ברבי	לר' חייא	
כשרה	טרפה	ללשון הראשון ברש"י ⁵
טרפה	כשרה	ללשון השני ברש"י ¹

¹ הנה חוט השדרה יוצא מהמוח והולך בקו ישר לכל אורך הבהמה, וכשהוא מגיע אל מקום של ירכי הבהמה יש לו כמה פיצולים, ובסוגיתנו דנים בג' פעמים שמתפצל. וה"פ, כל מקום שנפסק חוט השדרה עד בין הירכים הוא טרפה, ושם יש לו פיצול ראשון שמתחלק החוט לג' חוטים אחד יורד לצד ימין ואחד לצד שמאל ואחד ממשיך הלאה לכיוון זנב הבהמה. ואחר שתי אצבעות יש עוד פעם פיצול כזה, ושטח ב' אצבעות אלו שבין פיצול ראשון לפיצול שני, הוא הנקרא פרשה ראשונה. ובין הפיצול השני לשלישי הוא הנקרא פרשה שניה, ובין הפיצול השני לשלישי נקרא פרשה שלישית. ואמר שמואל "עד אחת טרפה שלישית כשרה שניה איני יודע", ואם נפרש עד ועד בכלל, הכוונה שכל משך שטח הפרשה הראשונה שהיא לצד ראש הבהמה היא טרפה, ובשניה ספק ובשלישית כשרה. ואם נאמר דעד ולא ועד בכלל, אי"כ גם ב"עד אחת" שאמר שמואל יש להסתפק אם היא טרפה, וגם על זה קאי מה שאמר שמואל איני יודע, וזהו ספקו של רב הונא.

² בעי רב פפא, את"ל עד ועד בכלל פי פרשה מהו, מבואר שעל הצד ד"עד ועד בכלל" אין ספק דהוי טרפה, דהא פי פרשה הוא המקום שמשם מתחיל הפיצול הראשון (לצד הראש), ואם אמרינן שפרשה ראשונה היא טרפה כ"ש שפי פרשה שלפניה דהוי טרפה. ובעיית רב פפא הוא לצד השני, שפרשה ראשונה היא ג"כ בכלל ספקו של שמואל, ועל זה שאל האם גם פי פרשה הוא בכלל "איני יודע" או הוי ודאי טרפה.

³ בעי רב ירמיה את"ל עד ועד בכלל פרשה עצמה מהו, וכאן מבואר שכל הספק הוא רק לצד שפרשה ראשונה היא טרפה, דאז יש להסתפק בחוט הימני והשמאלי הנמשכים מן הפיצול לכיוון ירכי הבהמה אם הם נפסקו מה דינם, אולם לצד שפרשה ראשונה היא ספק ("איני יודע"), אי"כ ודאי ש"פרשה עצמה" דהיינו החוטים הנמשכים לימין ושמאל אם נפסקו שכשרה.

⁴ כתבו תוס' (ד"ה ואם - הב'), וגם לצד דעד ולא עד בכלל יש להסתפק לבעיית ר' ירמיה, אם נפשוט לספקו של רב פפא דפי פרשה טרפה. וביאור דבריהם, דאף שמשך הפרשה הראשונה (שאחר הפיצול הראשון) הוי ספק לצד זה, מ"מ אם נאמר שפי פרשה הוא טרפה, אי"כ יש להסתפק בחוט הימני והשמאלי היוצאים ממנו מה דינם, אולם אם פי פרשה כשרה כ"ש שבחוטים שלה שכשר.

⁵ פירש"י שר' חייא היה זורק לבהמה שלא נשתייר בכבד שלה כלום, דאיבעי ליה שישתייר ממנה לפחות כזית, ואילו ר' שמעון ברבי היה מטבל בה - דהיינו שהיה אוכל ממנה.

חוקן ע"י סוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף מו:

ריאה שהאדימה כדלהלן, מה דינה? [תוד"ה אלא].

האדימה כולה	האדימה מקצתה	
טרפה	כשרה	לרבא בהו"א
לרש"י: כשרה לרבינו חננאל: טרפה	לרש"י: כשרה לרבינו חננאל: טרפה ²	לרבינא

מהו שיעור היבשות באוזן בכור להיות מום, ובריאה להיות טרפה?

בניקבה הריאה	באוזן בכור	
להו"א: שנוקב במחט ואינה מוציאה דם למסקנא: שנפרכת בציפורן ³	שנוקב במחט ואינה מוציאה דם	לרבנן
שנפרכת בציפורן	שנפרכת בציפורן	לר' יוסי בן המשולם

סירכא שנולדה בריאה במקומות דלהלן, מה הדין?

בין ב' אונות שאינה סמוכות	ביען אונה לאומא הסמוכה לה	בין ב' אוני הסמוכות ⁴	
טרפה	כשרה	כשרה	לרבו של רש"י ורש"י
טרפה	טרפה	כשרה	לר"ת ועוד

¹ הלשון השני מבאר שלמדה הגמי ממנהגו של ר' חייא לזרוק תמיד לכל כבד של כל בהמה ואינו מחשיב לו כבשר, שמע מינה דס"ל שאפי' שלא נשתייר מן הכבד כזית ג"כ כשרה. ומר' שמעון ברבי שהיה אוכל לכבד משום בריאות ש"מ דס"ל דהוא טרפה, דכיון שהיה אוכל אותו אפי' שאינו בשר שמע מינה שנשמה תלויה בו, ואם נחסר באופן שלא יכול להבריא דהיינו שנחסר עד פחות מכזית, הרי שבהמה זו לא תבריא והיא טרפה. אבל לר' חייא שלא חשוב כ"כ הכבד א"כ ל"צ שישאר בו כזית שיוכל להעלות ארוכה, דס"ל שאינה נעשית טרפה כל שנשתייר בה משהו במקום מרה.

² והא דאמרינן לקמן (דף מו:): "אדומה כשרה מדרי נתן", מיירי שמתלבנת ע"י נפיחה.

³ פ"י אף שבאוזן בכור מחשיבים רבנן למום כבר משניקבה ואינה מוציאה דם, מ"מ כאן לא הוי טרפה בריאה דכיון שלא נשיב בה אוירא היא חוזרת ומבריאה, ורק אם יבשה כ"כ עד שנפרכת בצפורן, אז הוי טרפה.

⁴ ודוקא באופן ששוכבות זו אצל זו. אבל זו מעל זו פסול, וכן מעינותא דזורדא שהוא כמו אונא שנמצאת באמצע הריאה סמוך לקנה נוטה לצד ימין שנסרכה לאיזה אונא או אומא שתהיה פסולה. עוד הביאו תוס' (ד"ה אבל) בשם ר"ח, שאם אין הסירכא סותמת בין האומות ממקום שמתחילות להפרד, אלא יש חלון בין תחלת הפירוד של האונות למקום חיבור הסירכא, היא טרפה (דסופן להתנתק), וחלקו על זה רוב הראשונים.